

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce:, v České republice bytem, státní příslušnost, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78073-4/SO-2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78073-4/SO-2014, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 4.000,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78073-4/SO-2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2014, č. j. OAM-15550-3/DP-2014, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Učinil tak z důvodu, že žalobce nebyl oprávněn žádost, o níž se řízení vedlo, podat, neboť k datu podání žádosti nedisponoval platným pobytovým oprávněním.

Žalobce v žalobě namítl, že podmínku, kterou správní orgány obou stupňů uvedly jako důvod zastavení řízení, nemohl splnit pouze proto, že mu předchází povolení k pobytu s dobou platnosti do 1. 2. 2010 bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 13. 8.

2009, č. j. CPPH-072251/CI-2009-60, zrušeno. Pro nezákonnost bylo toto rozhodnutí zrušeno až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 As 107/2013-28, tedy po uplynutí platnosti původního povolení. Po celou dobu řízení bylo žalobci znemožněno žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat, ačkoliv se o to pokoušel (žádostí o prodloužení povolení pobytu za účelem zaměstnání, žádostí o změnu pobytu za účelem podnikání). Správní orgán vždy uváděl, že žádost nemůže tzv. „nabrat“, neboť jeho povolení k pobytu bylo zrušeno a nelze jej tak prodlužovat; o tomto odmítnutí mu nevydal žádné potvrzení. O povolení k pobytu tak žalobce mohl požádat až po skončení soudního řízení správního o zrušení rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu a po doručení uvědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu. Proto podal předmětnou žádost až dne 10.4.2014, tedy několik dnů po doručení ovědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu.

Žalobce dále uvedl, že po doručení uvědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu se žalobce se svou manželkou dne 27.3.2014 dostavil na Policii České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha v Karlíně, jako k orgánu, který vydával povolení k pobytu, za účelem podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu, tam mu bylo sděleno, že došlo k přesunu působnosti na Ministerstvo vnitra, kam se dostavil následující úřední dne 31.3.2014 za účelem podání této žádosti, tam ji bylo opět odmítnuto přijmout, byla na ně přivolána policie, a žalobce s manželkou strávili celý den v cele v policii v Karlíně, byla jim uložena pokuta a až večer byli propuštěni na svobodu.

Žalobce poukázal na skutečnost, že se do komplikované situace dostal bez vlastního zavinění, po celou dobu se snažil záležitost aktivně řešit, vyhýbal se tomu, aby se na území České republiky zdržoval nelegálně. Rovněž namítl, že se správní orgán nevyjádřil k dopadu rozhodnutí na osobní a rodinný život žalobce podle ust. § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný v podaném vyjádření s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření mj. uvedl, že k dopadu rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu se nevyjadřoval, neboť řízení bylo zastaveno, ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí.

Při ústním jednání, z něhož se žalovaný řádně a včas omluvil a které se konalo v jeho nepřítomnosti, žalobce na svých procesních návrzích setrval.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že dne 10.4.2014 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle ust. § 42 zákona o pobytu, přiložil k němu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2013, čj. 7 As 107/2013-28 a vyjádření, v němž uvedl, že po více jak čtyři a půl let mu bylo znemožňováno podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Správní orgán usnesením řízení zastavil podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákon o pobytu, neboť žalobce není cizincem ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu, který by byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť nedisponuje platným pobytovým oprávněním v podobě víza k pobytu nad 90 dnů. Žalobce podal proti rozhodnutí blanketní odvolání, které ani po výzvě nedoplnil.

V odůvodnění je dále uvedeno, že žalobce disponoval posledním povoleným pobytem na území České republiky v době od 23.4.2009 do 1.2.2010, a to povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, přičemž o tomto pobytovém oprávnění bylo příslušným orgánem dne 29.7.2009 nezákonně zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž o této nezákonnosti rozhodl Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem. Následně správní orgán I. stupně dne 17.3.2014 zastavil správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť zanikl důvod, pro který bylo správní řízení zahájeno, tj. žalobci uplynula doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by si tento požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Dále je v odůvodnění uvedeno, že z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že v době podání předmětné žádosti žalobce nedisponoval požadovaným pobytovým oprávněním, neboť dne 1.2.2010 mu skončila doba platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky a žalobce podle ust. § 47 odst. 1 nepodal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na území České republiky následně pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ve smyslu ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu, avšak v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu požadovaným pobytovým oprávněním nedisponoval, čímž nesplnil jednu z podmínek uvedených v ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu.

V odůvodnění je pak dále uvedeno, že žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ač k jejímu podání nebyl oprávněn (žádost podal dne 10.4.2014, z cestovního dokladu žalobce vyplynulo, že v době podání žádosti příslušným pobytovým oprávněním nedisponoval, neboť dne 3.4.2014 mu byl udělen výjezdní příkaz, na základě kterého byl žalobce povinen do 30 dnů opustit Českou republiku.

Dne 17.3.2014 vydalo Ministerstvo vnitra pod čj. OAM-522-6/ZR-2014, uvědomění o zastavení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zahájené dne 29.7.2009.

Z výpisu evidence cizinců založené ve správním spise je patrné, že žalobce měl na území České republiky mj. ode dne 23.4.2009 povolen pobyt za účelem zaměstnání, od 1.2.2010 potom strpění pobytu podle zákona o pobytu do 30.7.2010, dále zde již žádné pobytové statusy datem uvedeny nejsou, je zde pouze 5 záznamů bez data, kde je uvedeno „STRPĚNÍ POBYTU dle zák. 326/1999 Sb.“. K poslednímu pobytu je uvedeno od 1.11.2010 do 8.2.2011 za účelem strpění pobytu, stav ukončený, není uvedeno, z jakého důvodu ukončený a proč k příslušnému datu. Jiné skutečnosti ohledně pobytu žalobce z předloženého správního spisu zjistit nelze.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Po přezkoumání napadeného správního aktu i dohledávání ve správním spise skutečností, které nejsou v odůvodnění tohoto správního aktu uvedeny (ač podle názoru soudu mají vliv na rozhodnutí) soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu, rovněž vyžaduje

rozsáhlé a zásadní doplnění, proto rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle ust. § 76 písm. a), b) s.ř.s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž je správní orgán právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V předloženém správním spise vůbec není patrné, jaký byl pobytový režim žalobce v období od 8.2.2011, kdy je zde uveden poslední pobytu jako „strpění pobytu“, dále jsou zde uvedeny bez jakékoliv datace či ověřitelného důvodu pouze skutečnosti „strpění pobytu“. Z takového podkladu nelze vůbec vycházet a není vůbec možné skutečnosti zde uvedené přezkoumávat. Tato skutečnost pak nebyla nikde rozebrána ani v příslušných správních rozhodnutích – je celkem logické, že příslušné pobytové oprávnění žalobce plynutím času skončilo, na druhou stranu příslušné správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost soudem zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, který tak sám měl dále v řízení pokračovat, což se nikde ze spisu nepodává (rozhodnutí o zastavení řízení poznamenáním ve spise vydával jiný správní úřad). Tím zůstala neobjasněna otázka, na základě jakého pobytového oprávnění se zde žalobce zdržuje.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vyšel ze závěru, že žalobce v době podání žádosti na území České republiky neměl pobytový režim vyžadovaný zákonem o pobytu, když mu byl udělen výjezdní příkaz dne 3.4.2014. Nikde však není uvedeno, co bylo důvodem tohoto výjezdního příkazu a jakým vlastně pobytovým oprávněním žalobce disponoval po zrušení správního rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2013, čj. 7 As 107/2013-28. Z toho, co je ve správním spise prozatím shromážděno, lze pouze velmi těžko zjistit, jak příslušné pobytové oprávnění zaniklo, resp. z jakého důvodu, když jsou zde bez datace uvedeny pouze poznámky „strpění pobytu“. Pokud by se jednalo o strpění pobytu z důvodu probíhajícího řízení před soudem (čemuž by naznačovala datace záznamů do 8.2.2011, kdy je poslední datovaný záznam o strpění pobytu), pak není jasné, jak toto pobytové oprávnění a čím bylo ukončeno. Zejména však není jasné, jak tedy bylo naloženo s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu, resp. jaké pobytové oprávnění poté, co tento rozsudek nabyl právní moci (z předloženého správního spisu ani tato otázka není nijak patrná, je zde přiložen pouze tento rozsudek bez doložky právní moci) žalobce užíval. Jediné, co se dá vyčíst, je to, že správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno ke dni 17.3.2014 (patrně tímto dnem nabyl právní moci shora uvedený rozsudek), na základě jakého dalšího oprávnění zde pak žalobce pobýval, však již ve spise ani v odůvodnění není žádná zmínka.

Další poměrně značně podstatná skutečnost, která vůbec nebyla ve správním řízení rozebrána či aspoň částečně k ní provedeno nějaké dokazování, pak je nemožnost žalobce podat příslušnou žádost v průběhu soudního řízení správního, o čemž se žalobce zmiňoval přímo v podané žádosti o vydání příslušného povolení. Pokud skutečně správní orgán bránil žalobci v podání příslušné žádosti či žádostí, pak lze stěží argumentovat tím, že žalobce takovou žádost nepodal, jak činí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což je rovněž podstatným rozhodovacím důvodem pro vydání příslušného rozhodnutí. Tato okolnost zůstala stranou dokazování, proto se k ní těžko může soud nějak podrobněji vyjadřovat.

Na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce tyto skutečnosti neuváděl v odvolání ve správním řízení, proto konkrétně se k nim žalovaný nevyjadřoval. Nicméně, i tak nelze přehlédnout, že tyto skutečnosti byly uvedeny v žádosti žalobce, kterou podal příslušnému správnímu úřadu, a které hodnoceny nebyly ani v prvostupňovém správním rozhodnutí.

Pro úplnost je nutné uvést, že tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti, žalovaný neosvětlil ani ve vyjádření k podané žalobě.

Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek z podané žaloby (3.000,- Kč) a z návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (1.000,- Kč).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. června 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká